

Драги Е.,

Желела сам да ти испричам компликовану причу пуну
живота, о псима који
осећају мирис страха и саосећају, али те и даље гризу, о јесени
која је почела
прерано, о нанопартикулама и префиксима, о папучици која
је пала из кочије,
преко које прелази точак аута и одједном сузе, о фрустрацији
на крају једне
ноћи кад си сањао снове којих се касније не можеш сетити
и о
слону који умире исцрпљен након што је цео дан преносио
туристе. Не обавезно
блискост, већ мало контакта, не обавезно *fake news*, већ
потреба за
адреналином – то видим код својих блиских у последње
време и то ме растужује.

Чему нам је користила младост? Чему пролећни пакетићи,
љубав, заштита од сунца, Елена Феранте, *new criticism*? Тела
наша
брзо су пренела своју топлоту једно на друго, а не знаш
колико је хемија а колико навика
и колико вера да помериш и планине. Осећаш се као на неком
сумњивом догађају

на који су те други довукли иако си хтео да идеш кући,
уз исцрпљујућу музику и вртоглавицу, и одједном схватиш
да је ово,
у ствари, твој живот. И поврх свега, искочи као штисаљка из
гомиле веша
ишчупана са жице: страх да ниси пренео довољно добар
генетски материјал.

У прошлој поруци замолио си ме да ти кажем нешто лепо пре
спавања, нешто што бих написала на папирићу за временску
капсулу,
за људе из будућности. Да буду спремни за оно што ће доћи.
Каже се да
на дубинама од 40 м до 50 м неки рониоци имају оно што се
зове
„срећна смрт“: комбинација високог притиска и кисеоника
који удишеш
из боце делује халуциногено, чини да мислиш да можеш било
шта, па и
дисати под водом, без опреме. И, срећни, неки
скидају са себе апарат за дисање. У нашој генерацији овај
феномен познат је
под именом YOLO, али какве то сад има везе? Пријатељи
увијају исте
цигарете, ударају их у нокте и не завршавају реченице, и
више не знаш ко је од њих
меланхоличан и ко има хронични мамурлук и ко само
изгребани диск који
нико не жели.

Касно је, све што бих ти сад могла рећи о будућности мало је
и тужно као
песница девојчице из Белорусије. Срце шкампа
налази се у глави и тако се и ја сад осећам. Огроман аеродром
где се
долази и одлази без престанка. Недостајеш ми. Оздрави и
дођи кући.

Твоја,
Анастасија*

* Поема објављена у часопису „Сцена 9“ #3 / 2020–2021.

Садржај

свежи мирис фарбе	5
просте ствари	8
овде	10
шта има ново	13
добре вести	15
полигон	18
само је туга	20
wishlist	22
Животи других	23
вечерња прича	26
устали смо од стола помало омамљени и хтела	28
руке су играчке хитне помоћи које јуре	29
може се и овако живети	30
људи који на себи тетовирају делфине	33
покварене играчке	35
сад је свеједно	37
црвена јабука	40
ујутру као у једној далијевој слици	42
и исто у лепоту ће ми пасти глава	44
[у овом делу града срце више не куца, већ дрхти]	47
Берлин	48
3-D	51
шкољка	53

муљ, генетски модификовани парадајз и шприцеви	55
лего кућица срушила се има ноћи	59
упутства	61
Шта знаш ти о глади, господине Наслеђе?	62
Упитник	65
Истанбул	69
Сад кад се под пуним месецом види Јупитер	72
Natural Born Digitals	75
Obsessive Confessive Disorder	78
bonus track	
[Драги Е.,]	83
Белешка о ауторки	87
Белешка о преводитељки	89